

Dosarul nr. 2rac-499/18

Prima instanță - Judecătoria Chișinău, sediul Buiucani (V. Muntean)

Instanța de apel - Curtea de Apel Chișinău (V. Negru, A. Pahopol, A. Bostan)

Î N C H E I E R E

05 decembrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al
Curtii Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Ala Cobăneanu
Galina Stratulat
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de Societatea cu Răspundere Limitată”,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Centrul Internațional de Expoziții „Moldexpo” Societate pe Acțiuni împotriva Societății cu Răspundere Limitată „Casa Vinului” cu privire la încasarea datoriei, a penalității și a cheltuielilor de judecată

împotriva deciziei din 19 iunie 2018 a Curtii de Apel Chișinău, prin care a fost respins apelul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Casa Vinului” și menținută hotărârea din 29 iunie 2016 a Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani,

c o n s t a t ă :

La 04 decembrie 2015, Centrul Internațional de Expoziții „Moldexpo” Societate pe Acțiuni s-a adresat în instanța de judecată cu cerere de chemare în judecată împotriva Societății cu Răspundere Limitată „Casa Vinului” solicitând încasarea sumei de 721541,51 lei cu titlu de datorie, 97299,83 lei cu titlu de penalitate și încasarea cheltuielilor de judecată.

În motivare, a reiterat că între Centrul Internațional de Expoziții „Moldexpo” Societate pe Acțiuni în calitate de locator și Societatea cu Răspundere Limitată „Casa Vinului”, în calitate de locatar, a fost încheiat contractul de locațiune nr.161 din 21 decembrie 2006.

Potrivit pct.1.1 obiectul contractului a fost transmiterea cu drept de folosință și posesie a unui teren cu suprafața de 2000 mp, amplasat pe str. Ghiocilor 1, mun. Chișinău, întru edificarea unui centru de agrement.

Conform pct. 6.1. al contractului, modificat prin acordul adițional nr. 134/1 din 10 octombrie 2010, pârâtul s-a obligat să achite anual, începând din 12 mai 2010 chiria în sumă de 7 dolari SUA pentru 1 (unu) mp, iar conform pct. 6.2. al contractului, locatarul s-a obligat să achite chiria nu mai târziu de 5 zile de la data recepționării facturii, prezentată de locator la expirarea lunii.

Conform pct.7.3. al contractului, în cazul în care locatarul nu va achita chiria în

termen, acesta va achita o penalitate în mărime de 0,1% din suma datorată pentru fiecare zi de întârziere.

Reclamantul a indicat că la 16 mai 2013, între părți a fost încheiat contractul nr. 92 privind transmiterea în posesiune și folosință temporară contra plată a terenului cu suprafața de 746, 2 mp, teren pe care este amplasată proprietatea pârâtului, iar terenul cu suprafața de 738, 8 mp este unul adiacent.

Ulterior au mai fost încheiate următoarele contracte: la 01 ianuarie 2007 contractul nr.2a privind prestarea serviciilor de transport a semnalului telefonic prin intermediul rețelelor ingineresti ale reclamantului; la 23 februarie 2010 contractul nr.53 de prestare a serviciilor de întreținere a teritoriilor adiacente și a căilor de acces la restaurantul „Casa Vinului”.

În baza contractelor enunțate supra, pârâtul a acumulat o datorie în sumă de 818 841, 34 lei, care include și penalitatea contractuală, iar în scopul soluționării amiabile a litigiului, a expediat pârâtului reclamația cu nr.768 la data 31 iulie 2015, cu solicitarea de a fi achitată datoria, care însă nu a fost executată.

În cadrul ședinței de judecată, prin explicațiile prezentate în scris, avocatul reclamantului a invocat și contractul nr. 55 din 23 octombrie 2010 privind consumul de apă și recepționare a apelor uzate.

La fel, a menționat că conform prevederilor pct.2.1 al contractului nr.2a, pârâtul s-a obligat să achite serviciile acordate pentru 10 linii telefonice, tariful pentru o unitate constituind 5,5 dolari SUA, care urma, conform pct. 4.1., a fi achitat în termen de 10 zile de la data înmânării facturii.

Conform prevederilor pct.3.1 al contractului nr.53, pârâtul s-a obligat să achite serviciile acordate până la data de 10 a lunii curente, acestea fiind de 15000 lei pentru perioada 01 ianuarie 2010-31decembrie 2010 și 30000 lei anual după data de 31 decembrie 2010.

În conformitate cu pct. 3.9 al contractului nr.55, pârâtul s-a obligat să achite serviciile acordate nu mai târziu de 15 zile de la data recepționării facturii de consum.

Conform pct. 5.1 al contractului de locațiune nr.92, s-a obligat să achite lunar chiria în mărime de 3,48 lei pentru 1 mp al terenului cu suprafața de 746,2 mp și a câte 3 euro pentru terenul aferent.

Potrivit pct. 5.2. al contractului, locatarul s-a obligat să achite chiria lunar până la data de 10 a lunii curente, iar conform pct. 6.2. al contractului, în cazul în care locatarul nu achită chiria în termen, acesta achită o penalitate în mărime de 0,1% din suma datorată pentru fiecare zi de întârziere.

Reclamantul a menționat că pentru neîndeplinirea corespunzătoare a obligațiilor contractuale Societatea cu Răspundere Limitată „Casa Vinului” a acumulat o datoriei în mărime de 721 541,51 lei și penalități în mărime de 97 299,83.

Prin hotărârea din 29 iunie 2016 a Judecătoriei Buiucani, mun.Chișinău s-a admis integral acțiunea depusă de Centrul Internațional de Expoziții „Moldexpo” Societate pe Acțiuni.

S-a încasat din contul Societății cu Răspundere Limitată „Casa Vinului” suma de 721 541,51 lei cu titlu de datorie, 97299,583 lei cu titlu de penalitate și cheltuieli de plata taxei de stat în mărime de 24656,24 lei.

Pentru a hotărî astfel, instanța a constatat că Societatea cu Răspundere Limitată „Casa Vinului” nu și-a onorat obligațiunile asumate prin contractuale încheiate între părți, începând cu 10 octombrie 2012, a acumulat datorii pe contractul nr.161 500950

lei, pe contractul nr.2A 3 610,32 lei, pe contractul nr.53, 85 000, 04 lei, pe contractul nr. 551,14 lei, pe contractul nr.92 131 130,01 lei, în total suma de 721 541,51 lei.

Calculul datoriilor fiind prin facturile fiscale contra semnate de ambele părți.

La fel, din cauza neîndepliniri obligațiilor contractuale, instanța a constatat, că în speță sunt aplicabile prevederile art. 624 din Codul civil, dat fiind faptul că din conținutul contractelor rezultă expres că părțile au convenit asupra unei clauze penale și astfel a dispus admitere pretenției privind încasarea penalităților.

Nefiind de acord cu hotărârea primei instanțe, la 27 iulie 2016, Societatea cu Răspundere Limitată „Casa Vinului” a declarat apel împotriva hotărârii din 29 iunie 2016 a Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, solicitând casarea hotărârii menționate și respingerea cererii de chemare în judecată.

Prin decizia din 19 iunie 2018 a Curții de Apel Chișinău a fost respins apelul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Casa Vinului” și s-a menținut hotărârea din 29 iunie 2016 a Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani.

La 20 august 2018, Societatea cu Răspundere Limitată „Casa Vinului” a declarat recurs nemotivat împotriva deciziei din 19 iunie 2018 a Curții de Apel Chișinău și a hotărârii din 29 iunie 2016 a Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani solicitând admiterea recursului, casarea hotărârilor menționate supra și transmiterea cauzei spre rejudecare în instanța de fond.

La 26 octombrie 2018, Societatea cu Răspundere Limitată „Casa Vinului” a depus recurs motivat.

În motivare, a invocat că instanța de apel nu a aplicat corect legea materială.

Prin hotărârea Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 07 iulie 2014 și decizia Curții de Apel Chișinău din 10 iunie 2015, au fost declarate nule prevederile contractuale pct 1.7 și 7.2 din contractul nr.161 din 21 decembrie 2006, iar suma dispusă spre încasare este nemijlocit interdependentă de punctele contractuale anulate.

Instanțele investite cu judecarea fondului au dispus încasarea plății pentru arenda terenului în conformitate cu pct.6.1.2 al contractului, în cuantum de 7 dolari SUA, pentru un m.p., însă de fapt pct. 6.1.2 este aplicabil doar după expirarea termenului stabilit la pct.6.1.1.

Recurentul consideră că reclamantul putea pretinde doar încasarea plății de arendă conform pct.6.1.1 în cuantum de 3 dolari SUA.

Curtea de Apel nu a ținut cont de faptul că pe marginea cazului dat este deja o hotărâre judecătorească definitivă și irevocabilă, fiind constată vinovăția directă și crearea impedimentelor din partea reclamantului în vederea executării corespunzătoare a contractului nr.161 din 21 decembrie 2006.

În speță instanța de apel urma să țină cont și de prevederile art.602 alin.(1) Cod civil, prin care contractul încheiat legal obligă părțile nu numai la ceea ce au stipulat, dar și la tot ceea ce rezultă din natura lui în conformitate cu legea.

La examinarea apelului instanța de apel, nu a dat nici o apreciere argumentelor din apel referitor la nerecepționarea facturilor fiscale și cuantumul plății majorate.

La materialele dosarului nu au fost prezentate toate facturile de plată, iar în unele facturi de plată lipsește atât semnătura cât și sigiliul recurentului.

Pe unele facturi este aplicat doar sigiliul întreprinderii fără semnătura contabilului sau administratorului întreprinderii, acestea fiind anexate doar în copii și luate în calcul arbitrar de către instanța de apel, fapt ce contravine prevederilor pct.6.2 al contractului nr.161 din 21 decembrie 2006, care indică că achitarea chiriei se va efectua în rate

lunare egale, prin transfer bancar, nu mai târziu de cinci zile de la data recepționării facturii.

Instanțele ierarhic inferioare neîntemeiat au dispus încasarea unor sume incerte, fără o justificare a calculelor, deoarece sumele solicitate au termen de scadență diferit, iar încasarea fiind solicitată pe o perioadă de trei ani, nu s-a luat în calcul fluxul și ratele oficiale de schimb.

Recurentul a menționat că instanța de apel a examinat cauza superficial, iar instanța de fond a examinat cauza în lipsa pârâtului, astfel, fiind lipsit de posibilitatea procesuală de înaintare a acțiunii reconvenționale.

Prin referința depusă la 13 noiembrie 2018, Centrul Internațional de Expoziții „Moldexpo” Societate pe Acțiuni a invocat că recurentul nu a indicat expres prin ce s-a manifestat aplicarea eronată a normelor de drept material, argumentele recursului fiind declarative. A pledat pentru inadmisibilitatea recursului.

Cu referire la termenul de depunere a recursului, instanța de recurs menționează că Curtea de Apel Chișinău a pronunțat dispozitivul deciziei la 19 iunie 2018.

Conform art.434 Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Cererea de recurs a fost declarată la 20 august 2018, respectiv în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art.439 alin. (2) și (3) Cod de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau

alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise [Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acest este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Casa Vinului”, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Societatea cu Răspundere Limitată „Casa Vinului”.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Ala Cobăneanu

Galina Stratulat

Dumitru Mardari

